

ALICE
V ŘÍŠI DIVŮ

[a taky před zrcadlem]

SARAI WALKER

ALICE
V ŘÍŠI DIVŮ
[a taky před zrcadlem]

SARAI WALKER

2014

Copyright © 2014 by Sarai Walker
Translation © 2014 by Hana Pernicová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa, organizace i události jsou výplodem autorčiny imaginace a užity ryze k uměleckému zpracování.

Z anglického originálu DIETLAND
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-7498-032-9

*Tuto knihu věnuji svým rodičům za to,
že ve mne věřili,*

*a ženám z dávných i ne tak dávných časů,
kterým mnohdy nebylo dopřáno sluchu.*

Chvilku počkala, jestli se snad ještě víc nesecvrkne. Trochu trnula.
„A co jestli se nakonec rozplynu, jako když svíčka dohoří,“ řekla si
Alenka. „Jak asi budu potom vypadat, to bych ráda věděla.“

Lewis Carroll

Alenka v říši divů

(přel. Aloys a Hana Skoumalovi, SNDK, 1961)

DOLŮ KRÁLÍČÍ DÍROU

[•]

Na sklonku jara, koncem května, kdy vzduchem poletují nesčetná *možná* a *snad*, jsem si všimla, že mě sleduje nějaká dívka. Vplula mi do povědomí, jako když bezděčně zaostříte na dosud rozmazaný okraj zorného pole. Byla od pohledu exot, šourala se ve vysokých černých kanadách s nezavázanými tkaničkami, legíny jí hrály zářivými ovocnými barvami želatinových medvídků. Netušila jsem, proč se mi lepí na paty. Lidé na mě zírali v jednom kuse, ale u ní to bylo jiné. Nesledovala mě posměšně, ale se zájmem. Pozorovala mě a psala si poznámky do červeného spirálového notýsku.

Poprvé jsem ji pořádně vzala na vědomí v kavárně. Většinou jsem pracovala právě tam, sedávala jsem s laptopem u stolku docela vzadu a odpovídala na vzkazy náctiletých děvčat. *Milá Kitty, mám na prsou strie, pomoz mi, prosím.* Vzkazy nebraly konce a já obvykle trávila u stolku dlouhé hodiny, upíjela střídavě kávu a mátový čaj a chrlila rady, na které jsem neměla kvalifikaci. Už tři roky byla kavárna celý můj svět. Nevydržela bych pracovat doma, polapená

v pasti nekonečného monotónního *milá Kitty, milá Kitty, pomoz mi, prosím* bez sebemenší šance na rozptýlení.

Jednou odpoledne jsem vzhlédla od odpovědi, kterou jsem právě vyťukávala, a zahlédla jsem tu dívku u stolku opodál. Neklidně poklepávala limetkově zelenou nohou o podlahu, na protější židli měla odloženou plátěnou tašku. Tvář jí rámovaly dlouhé tmavé vlasy. Uvědomila jsem si, že jsem ji už viděla. Ráno seděla na schodech mého domu. Vzpomněla jsem si, jak se po mně ohlédla. Setkaly jsme se očima a ten pohled – letmé ohlédnutí přes rameno, oči orámované tlustými černými linkami – se mi opakovaně vybavoval v příštích týdnech a měsících, kdy se její tvář objevovala v novinách a na televizní obrazovce.

Jakmile jsem ji v kavárně zaregistrovala, začala jsem ji vídat i jinde. Když jsem odcházela ze schůzky Hlídačů linie, opírala se na druhé straně ulice o strom. V supermarketu Key Food jsem ji zahlédla, jak si pročítá nutriční hodnoty na konzervě zelených fazolí. Proplétala jsem se přecpanými uličkami, těmi uzoučkými kaňony pestrobarevných krabic a plechovek, a ona se mě držela jako stín. Kdykoli jsem se po ní ohlédla, namátkou něco popadla (skořici, náplň do zapalovače) a hodila si to do košíku.

Byla jsem zvyklá, že na mě cizí lidé zírají, ale obvykle si mě jen znechuceně přeměřili pohledem, když jsem je na svých pochůzkách míjela. Neprohliželi si mě pozorně – na rozdíl od té dívky. Většinou jsem se snažila splynout s okolím, což nebylo snadné, ale s touhle dívkou v patách jsem si připadala, jako by ze mě někdo v posteli stáhl příkrývku a celou roztřesenou mě vystavil světu na odív jen v kalhotkách.

Když jsem šla jednou večer domů, vycítila jsem ji za sebou, a tak jsem se otočila a postavila se jí tváří v tvář. „Ty mě sleduješ?“

Vytáhla si z uší drobounké bílé mušličky sluchátek. „Promiňte, cože? Neslyšela jsem vás.“ Bylo to poprvé, kdy jsem ji slyšela promluvit. Čekala jsem tenký hlásek, ale překvapila mě sebevědomým tónem.

„Ty mě sleduješ?“ zeptala jsem se znova, už ne tak kurážně.

„Jestli vás *sleduju*?“ Dívka se zatvářila pobaveně. „Promiňte, ale nevím, o čem to mluvíte.“ Protáhla se kolem mě, kráčela po chodníku pryč a opatrně se vyhýbala kořenům stromů rašícím zpod betonu, aby o ně nezakopla.

Dívala jsem se za ní, jak odchází, a ještě jsem neviděla, kým ve skutečnosti je – poslem z jiného světa, který mě přišel probudit ze sna.

[•]

Když si vzpomenu na svůj někdejší život, na život *tenkrát*, shlížím na něj jako na dioráma uložené v krabičce – vidím tam celé sousedství a sebe jako postavičku v černém. Všechny moje běžné aktivity se vměstnaly do okolních pěti ulic: pendlovala jsem mezi svým bytem, kavárnou a Hlídači linie. Můj život se odehrával v uzoučkých mantinelech a mně to vyhovovalo. Vystačila jsem si s tím roky. Vnímala jsem sebe samu jako pouhý obrys, který čeká na vyplnění.

Člověku zvenčí, jako byla ta dívka, jsem mohla připadat smutná, ale nebyla jsem. Každý den jsem spolkla třicet miligramů antidepresiva Y-. Brala jsem Y- od posledního ročníku na vysoké. Tehdy jsem se užírala kvůli jednomu klukovi. V týdnech po vánočních prázdninách jsem se spirálovitě řítila do černých chmur a trávila celé dny v knihovně předstíráním, že jsem zabraná do studia. Knihovna sídlila v mém patře. Jednou jsem postávala u okna a představovala si, jak z něj vyskočím a přistanu dole ve sněhu, takže to nebude tolik bolet. Všimla si mě knihovnice – později jsem se dozvě-

děla, že jsem u toho okna brečela – a přivolala univerzitního doktora. Pak už to bez léků nešlo. Do Vermontu přiletěla moje matka. Společně s doktorem Willoughbym (starý pán s šedivými vlasy, kouřovými skly v brýlích a umělým předním zubem, který se barvou nehodil k ostatním) se rozhodli, že pro mě bude nejlepší chodit na psychoterapii a brát Y-. Prášky zahnały smutek a nahradily ho čímsi jiným, sice ne štěstím, ale tichounkým nevýrazným hukotem, slabou rádiovou frekvencí pocitů, která se nedá zesílit ani přitlumit.

Y- jsem dál užívala i poté, co jsem dostudovala, ukončila terapii a přestěhovala se do New Yorku. Bydlela jsem v druhém patře domu z hnědého pískovce ve Swann Street v Brooklynu. Můj byt byl dlouhá nudle táhnoucí se od průčelí až k zadní straně budovy, s naleštěnou parketovou podlahou a arkýřovým oknem shlížejícím na ulici. Takový byt v žádané lokalitě bych si normálně nemohla dovolit, ale patřil matčinu bratranci Jeremymu a ten mi snížil nájem. Byl by mě tam nechal bydlet i zadarmo, kdyby se do toho nevložíla máma a nepřemluvila ho, že aspoň něco platit musím. Stejně to bylo jen pár šupů. Jeremy pracoval jako reportér pro *Wall Street Journal*. Když mu zemřela manželka, ze všeho nejvíc si přál vypadnout z New Yorku, a tak ho poslali nejdřív do Buenos Aires a pak do Káhiry. Ať jel, kam jel, vyhýbal se New Yorku velkým obloukem. A obzvlášť Brooklynu, čtvrti, která mu přinesla neštěstí. Byt měl dvě ložnice a jedna byla plná jeho věcí, ale nezdálo se, že se pro ně někdy vrátí.

Moc návštěv ke mně do Swann Street nechodilo. Jednou za rok přijížděla matka. Tu a tam se u mě zastavila kamarádka Carmen, ale většinou jsme se scházely v kavárně. Ve skutečném životě bych měla přátel víc, pořádala bych párty

a hosté by u mě přespávali, ale můj život zatím skutečný nebyl.

Den po konfrontaci s tou dívkou jsem se rozhlédla ulicí na obě strany, ale nikde jsem ji neviděla. S úlevou, že jsem se zbavila pronásledovatelky, jsem vyšla z domu. Měla jsem před sebou pracovní den v kavárně, ale nejdřív jsem potřebovala zaskočit na schůzku Hlídačů linie. Vzala jsem to oklikou, abych obešla partičku kluků, která se scházela na rohu a obvykle mě zahrnovala nejapnými poznámkami.

Schůzky Hlídačů linie se konaly v suterénu kostela na Druhé ulici. Kostelní budova z šedého kamene se vklíníla mezi čistírnu a fitcentrum a honosila se vitrážovým oknem ve tvaru kopretiny. Vkráčela jsem dovnitř a po točitých schodech sestoupila do suterénu, kde mě u dveří pozdravila stejná žena jako vždycky. Držela v ruce psací podložku. „Ahoj, Blumo,“ řekla a pokynula mi, abych si stoupla na váhu. „Sto třicet osm kilo,“ ohlásila přitlumeně a já zaplesala radostí, že mám o kilo míň než před týdnem.

Na stolku u dveří jsem se zapsala do prezenční listiny a honem jsem si vzala každotýdenní recepty, abych se mohla vytratit, než setkání začne. Byla jsem členkou Hlídačů linie už roky a vysedávat na schůzkách jsem nepotřebovala; už teď bych uměla odrecitovat zásady programu třeba i na smrtelné posteli.

Na tahle ranní setkání docházely jenom ženy. Většinou byly trochu starší než já a chovaly na klíně mimina nebo batolata. Po těhotenství jim zůstala nadváha, ale tlusté nebyly. Když jsem je měla kolem sebe, připadala jsem si mnohem

tlustší a mnohem mladší než jindy. Skoro jako jedna z Kittyných puberťaček, i když mi už táhlo na třicet. V přítomnosti žen žijících dospělým životem, který bych podle všeho měla vést i já, jsem měla pocit, že jsem ustrnula v čase jako zvířátko plovoucí v piksle formaldehydu.

Vystoupala jsem zpátky po schodech a vynořila se z tmavého kostela na slunce. Tvrdé kartičky s vytištěnými recepty jsem si strčila do brašny s laptopem. Doma už jsem jich měla celou sbírku, přes tisícovku receptů Hlídačů linie roztríděných na svačiny, hlavní jídla, dezerty a tak dál. Kdykoli jsem podle některého uvařila, ohodnotila jsem si ho na zadní straně hvězdičkami. Nejlepší to dotáhly na pět.

Snažila jsem se chovat jako vzorný Hlídač linie, ale šlo mi to ztuhá. Každý den jsem zahájila správnou snídani a svačinou, ale občas mě popadl takový hlad, že se mi rozklepaly ruce a nedokázala jsem se soustředit. A tak jsem zhltnula něco nevhodného. Prostě jsem nevydržela hladovět. Hladovění je tak trochu jako umírání.

Vzhledem k neúspěchům s dietou jsem se chystala vyměnit Hlídače linie za chirurgickou léčbu obezity. Na operaci jsem měla jít v říjnu, za něco málo přes čtyři měsíce. Těšila jsem se, ale taky mě děsilo, že mi rozřezou a předělají vnitřní orgány, a měla jsem hrůzu z případných komplikací. Po operaci budu mít žaludek mrňavý jako vlašský ořech; až do konce života do sebe horko těžko nasoukám pár lžic jídla denně. To byla ta děsivá stránka věci. Jenže ta druhá, přímo zázračná, slibovala, že budu hubnout o pět až deset kilo měsíčně. Za rok bych mohla shodit přes devadesát kilo, ale tak daleko jsem zajít nechtěla. Ke štěstí by mi stačilo vážit necelých šedesát kilogramů. U Hlídačů linie bych se k té cílové

metě jakživa nedopracovala. Účastnila jsem se programu už celé roky, a přesto jsem přibírala čím dál víc.

Když jsem vyšla z šerého kostela a rozkoukala se ve slunci, čekala jsem, že uvidím tu dívku, jak se opodál opírá o strom. Ale nebyla tam. Přeběhla jsem ulici na protější chodník, abych nemusela projít kolem oken fitcentra, odkud by na mě pohrdavě civěli lidi na spinningových kolech.

Protože jsem dívku od rána nezahlédla, usoudila jsem, že se mi ji povedlo zastrašit. Jenomže když jsem dorazila do kávrny, už tam byla. Místo aby se mi lepila na paty, začala mě předbíhat. Skoro by mohla tvrdit, že se na ni lepím já.

Když jsem mýjela její stolek, ožužlávala konec propisovačky a předstírala bůhvíjak není zabraná do myšlenek. Ignorovala jsem ji a rozložila si laptop na svém obvyklém místě. Soustředit se na práci s tou holkou za zády sice bude fuška, ale přihlásila jsem se na svůj e-mailový účet, stáhla si nové vzkazy a otevřela první:

Od: LuLu6

Komu: Sedmikráska

Předmět: nevlastní brácha

Milá Kitty,

je mi 14 a půl. Doufám že mi pomůžeš. Máma si loni vzala toho chlapa Larryho. Můj opravdickej táta je mrtvej. Larry má dva syny co sou mý nevlastní bráchové. Menujou se

Evan a Troy. Děsně se bojím a nevím co dělat. Mockrát se v noci probudím a Troy je u mě v pokoji a kouká na mě jak spím. Když vidí že sem se probudila vypadne pryč. Je mu 19. Možná na mě taky šahá ale nevím. Jednou vlezl do koupelny když sem se nahá sprchovala a viděl mě. Prej se mu líběj moje kozy. Řekla jsem to mámě a ta povídala že si schválně vymejšlím jen aby se rozvedla s Larrym (protože ho nenávidím). Co mám dělat?

Moc tě pozdravuju,
LuAnne z Ohia

Jelikož LuAnne byla ten den moje první tazatelka, nebyla jsem ještě v nejlepší formě. Zírala jsem z okna, abych unikla úzkosti, kterou ve mně vyvolával poblikávající kurzor, a v duchu jsem skládala odpověď. *Milá LuAnne, moc mě mrzí, že ti matka nevěří. Nezaslouží si tu čest nazývat se matkou.* Matky Kittyiných čtenářek často dávaly přednost mužům před dcerami; šance na milostný vztah převážila nad potřebou chránit vlastní dítě. Měla jsem sto chutí vyžádat si od LuAnne telefonní číslo, zavolat její matce a vynadat jí, že je hrozná ženská. *Jsem ráda, že ses na mě obrátila, LuAnne. Okamžitě zajdi za školní poradkyní. Určitě ti dokáže s tvým problémem pomoci.* Ne, to by nešlo. LuAnne si nezaslouží, abychom si ji přehazovaly jako štafetový kolík.

Periferním viděním jsem registrovala tu podivnou holku jako droboučkého broučka v zorném poli. Položila jsem ruce na klávesnici a začala převádět Kittyin hlas do písmenek:

Od: **Sedmikráska**

Komu: LuLu6

Předmět: Re: nevlastní brácha

Milá LuAnne,

jsem *moc* rozhořčená, že ti matka nevěří. Já ti věřím! Na tvém místě bych se na noc zamykala. Jestli tvoje dveře nemají zámek, přistrč k nim židli nebo nějaký kus nábytku. Nahoru naskládej knížky nebo něco těžkého. Jestli se Troy přesto dostane do tvého pokoje, hned jak ho uvidíš, zaječ z plných plic. Neškodilo by nechávat si po ruce baseballovou pálku nebo nějakou podobnou zbraň. Máš mobil? Jestli ano, volej v téhle nouzové situaci tísňovou linku 911.

A chci, abys udělala ještě jedno: Řekni o tom, co se u vás doma děje, nějakému dospělému, kterému důvěřuješ (mámě tvój nejlepší kamarádky nebo oblíbené učitelce). Určitě ti pomůže. Pokud nikoho takového nenajdeš, budeš muset jít na policii. Víš, kde je u vás ve městě policejní stanice? Měla bys tam zajít a vysvětlit jim svůj problém. Požádej, aby sis mohla promluvit s policistkou.

Jsem ráda, že ses na mě obrátila, LuAnne. Přes e-mail ti držím palce a přeji všechno nejlepší.

Moc tě zdravím.

Tvoje Kitty

Překontrolovala jsem svou odpověď a odeslala ji. Budu se snažit už na LuAnne nemyslet, nemyslet na dveře její ložnice zabarikádované židlí a na jejího nevlastního bratra, jak k ní zaleze pod peřinu a odsoudí ji k doživotní terapii, ne-li něčemu horšímu. Potřebovala jsem ji vytěsnit z hlavy a na to je internet ideální – lidé se dají smazat, zablokovat. Odpovídala jsem každé dívce jen jednou. Pokud se ozvaly znovu, obvykle jsem je ignorovala; při obrovském kvantu vzkazů, které mi dnes a denně chodily, jsem neměla čas dělat jim dopisovací kamarádku. Abych svou práci přežila, nezbylo mi než si vypěstovat otrlost lékaře pohotovostní služby.

A jede se dál.

V doručené poště se nashromáždily stovky vzkazů. Než se pustím do dalšího, chtěla jsem si objednat oběd, obvyklý nízkotučný hummus s růžičkovou kapustou na ovesném chlebu (300), jenže u pultu si ta holka zrovna kupovala koktejl. Carmen ji obsloužila, aniž tušila, že my dvě jsme propojené neviditelným řetězem – kam jdu já, tam jde ona.

Carmenina kavárna se svou tyrkysovou výmalbou a ja-deitově zeleným nádobím v retro stylu působila jako kuchyň z padesátých let. Přední stěna byla celá prosklená a nabízela vyhlídku na pohyblivé panoptikum postaviček a aut venku na ulici. Carmen čas od času potřebovala výpomoc, a tak jsem místo ní obsluhovala za pultem nebo pekla. Přicházela jsem hned za svítání, abych nadělala do zásoby košíčky a banánový chlebiček. Navzdory sladkému pokušení jsem pekla hrozně ráda, ale nedopřávala jsem si tu radost moc často.

S Carmen jsme se seznámily na vysoké. Tenkrát jsme se prostě jen znaly, ale v New Yorku jsme se sblížily. Nechávala